

Allt kött skall tillsammans se, att Herrens mun talar

(Sjuttonde årgången, år 1858)

Vi vilja i den uppsats skåda något, som möjligen skall bidra att väcka oss ur vår sömnaktighet och göra allt Guds ord mera viktigt för oss. Det är en erfarenhet, som uppriktiga kristna ofta få vidkännas, att, förr än man märker det, man börjar mer eller mindre sova och hålla Gud för ett intet — allt Guds ord har blivit mera ovisst för själen, och i följd därav hela kristendomen slapp och sömnaktig. Det kan då vara ganska nyttigt att betrakta ett sådant stycke, som det vi här nedan meddela, vilket skall säga oss, så att det kan gå oss genom märg och ben, att *här lever en Gud i världen*, stor och sannfärdig i sina domar — att »vi hava icke följt klokt uttänkta fabler», då vi hört och anammat Guds ord, utan att det *verkligt är den allsmäktige Guden själv*, som talat i den boken bibeln. Och om vi riktigt trodde den sanningen, så skulle hela vårt liv vara helt annat, än det är.

Vi skola finna, att de, som tro, likväl icke riktigt tro; att de, som äro vakna, äro mer än till hälften sovande. Om jag vore riktigt vaken och riktigt trodde, att det är Gud själv, som talat i den heliga skrift, så skulle jag knappt kunna leva av fröjd och förundran, så skulle jag varje stund brinna av helig iver, glädje, kärlek, gudsfruktan och ett himmelskt sinne. Visshet i tron är hela kristendomens kraft och styrka. Om jag riktigt trodde, att Gud har skapat mig till ett evigt liv i himmelen och själv så botat syndafallet genom sin Son, att ingen synd, lag eller död skall behålla mig, utan att jag blott genom tron på Kristus är helig och tack för Guds ögon, är hans älskade barn och hans evige Sons broder och medarvinge, som efter en kort tids möda i jämmerdalen skall i evig härlighet vara med Gud, änglar och alla helgon — om jag riktigt trodde detta, så skulle jag ju gärna och med fröjd löpa emot det hetaste bål, hjärtligen gärna låta hugga mig i stycken och blott prisa, tacka och jubilera. Om jag riktigt trodde, vad Kristus säger, att han är oss huld och så nära, att ock alla våra huvudhår äro räknade, att icke ett hår faller av vårt huvud hans vilja förutan, att icke en enda ängslig tanke får såra vårt hjärta utan hans tillskickelse: vad skulle sedan på denna jord kunna betunga mitt sinne? Vilken sorglig händelse eller vilken elak människa skulle kunna beröva mig min höga, himmelska frid?

Vidare, om jag riktigt trodde, att den store, helige Guden varje stund följer mig med sina ögon, huru skulle jag då kunna i lättsinne göra något, som misshagar honom, eller anse någon synd för ringa? Huru vaksamt och troget skulle jag icke vandra i hans ansiktets ljus! Äntligen: om jag riktigt trodde både himmel och helvete, samt Herrens bestämda domar i den heliga skrift, huru skulle jag kunna se en enda människa, utan att brinna av nit för hennes frälsning? Vi se härav, att visshet i tron är hela kristendomens kraft och styrka (Ebr. 11: 32—39); men vi se också, huru vi med vår tro gå såsom i en sömn — och härav vikten av den betraktelse, vi nu företaga.

Vi veta väl, att tron är ett Guds verk i själen, och att den, som har fått den dyra gåvan och »har vittnesbörd i sig själv», icke behöver något bevis; att däremot den, för vilken Gud icke vill uppenbara det (Matt. 11:25, 27; 13: 11—15), aldrig skall genom någon bevisning bli övertygad, utan skall »med seende ögon icke se»; men då Herren vanligen giver sina gåvor genom något medel och har till trons förvissande och tvivlens nedtystande satt ett stort tecken av sina ords sanning för hela världens ögon, så är detta nog skäl för att påpeka det.

Det tecknet, som vi här åsyfta, är nämligen *judafolket* och dess besynnerliga öde på jorden. Det tecknet är så märkvärdigt, att ingen kristen bör vara okunnig därom. I synnerhet för dem, som bo i de städer, där judarna få vistas, och dagligen se dem på gatorna med deras ännu lika egendomliga anletsdrag, är det en besynnerlig betraktelse att blott fråga: »Vad är detta för ett folk, och varifrån äro de komna?» Och om man därjämte känner deras alldeles egna öde i hela världen och därmed sammanställer de bestämda förutsägelseerna därom, så måste man med en viss häpnad för sin bibel utropa: »Här talar sannerligen själva Herren Gud!»¹

¹ Här följer ett utdrag ur boken *Vittnesbörd om uppfyllelsen av Skriftens profetior* av Alex. Keith, vilket uteslutes, enär vi i detta arbete sammanföra allenast vad C-O. R. skrivit.

- C-O Rosenius

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från pietisten.com.